

Το αίμα της Θεοτόκου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Βρισκόμαστε στα 1922. Η επανάσταση του '17 στη Ρωσία έχει οριστικά επιβληθεί. Οι ερυθροί παρτιζάνοι (κομμουνιστές αντάρτες) νίκησαν τους λευκούς (τσαρικούς αντάρτες) και έπέδωκαν νέα τάξη πραγμάτων, καταργώντας έθιμα και παραδόσεις. Στο χωριό Τοργίνσκ, πολύ κοντά στην πόλη Νερτσίνσκ, έκλεισαν τον ενοριακό ναό και κάρφωσαν με σανίδες τις πύλες του. Ήταν ένας ναός φημισμένος σ' όλη την περιοχή Ζαμπαϊκάλ, για μια θαυματουργή εικόνα της Θεομήτορος, την οποία τιμούσαν όχι μόνο οι κοζάκοι, αλλά και οι ξένοι.

Ο ναός πανηγύριζε στις 8 Ιουλίου. Πλήθος πιστών συνέρρεε απ' όλη την περιοχή. Μετά την Παράκληση, έβγαιναν όλοι από τον ναό και λιτάνευαν την ιερή εικόνα στα γύρω χωριά. Τώρα όμως δεν γίνεται πιά λιτανεία, γιατί η νέα εξουσία έχει σφραγίσει την εκκλησία.

Εκείνη τη χρονιά είχε πέσει φοβερή ξηρασία στην περιοχή Ζαμπαϊκάλ. Η γη άνοιξε από τη ζέστη, και στέρεψαν οι πηγές, τα ποτάμια και τα πηγάδια. Τα φύλλα των δέντρων κιτρίνισαν και μαράθηκαν σαν να είχε περάσει φωτιά. Τα σπαρτά στους κάμπους ξεράθηκαν.

Πλησίαζε η 8η Ιουλίου, που άλλοτε πανηγύριζε η Παναγία του Τοργίνσκ. Την παραμονή, στη λαϊκή συνέλευση του Τοργίνσκ, οι ασπρογένηδες γέροι κοζάκοι άκουγαν σκυθρωποί τον Στέφανο Καμένστσικωφ, πρώην κόκκινο παρτιζάνο και τώρα γραμματέα του χωρίου να φλυαρεί:

– Λοιπόν σύντροφοι, είπε συμπερασματικά ο γραμματέας, πιστεύετε πως έχουμε ξηρασία, επειδή απαγόρευσε η εργατική εξουσία να λιτανεύεται η εικόνα της Παναγίας! Επειδή απαγόρευσε στους ελεεινούς παπάδες να ζαλίζουν τον λαό, κι επειδή κάρφωσε με σανίδες την εκκλησία!

– Ακριβώς! συμφώνησαν όλοι.

– Στέφανε! φώναξε ένας παλιός επίτροπος του ναού του Τοργίνσκ. Εφέτος επιθυμούμε να λιτανεύσουμε την εικόνα της Παναγίας στους αγρούς μας. Τίποτε κακό δεν πρόκειται να συμβεί. Ζήτησε λοιπόν την άδεια από τους υπευθύνους.

– Καλά σύντροφοι. Αφού επιμένετε τόσο πολύ, θα ενεργήσω σύμφωνα με την επιθυμία σας. Πάντως μην περιμένετε βροχή. Έτσι θα καταλάβετε στην πράξη ότι Θεός δεν υπάρχει.

Η αίτηση έγινε από τον γραμματέα, και η απάντηση ήρθε θετική από τα μέλη της G.P.U. Η χαρμόσυνη είδηση, πως θα πανηγυρίσουν και πάλι όπως τα παλιά καλά χρόνια και θα λιτανεύσουν τη θαυματουργή εικόνα στους αγρούς για να βρέξει, διαδόθηκε σαν αστραπή.

Την επομένη το πρωί πλήθος λαού είχε κατακλύσει τον ναό και τον γύρω χώρο. Κατέφθασαν όλοι ντυμένοι στα γιορτινά τους, ενώ οι κωδωνοκρουσίες συμπλήρωναν τον εορταστικό τόνο της ημέρας. Μοναδική παραφωνία αποτελούσε η παρουσία των πρακτόρων της G.P.U. με τα κασκέτα και το ειρωνικό τους ύφος.

Σε λίγο λευκογένειοι κοζάκοι βγήκαν απ' τον ναό κρατώντας το βαρύ κιβώριο με την εικόνα της Θεοτόκου. Ακολουθούσαν οι ιερείς με τα χρυσοποίκιλτα άμφιά τους. Ο λαός γονάτισε. Όλων τα μάτια ήσαν δακρυσμένα. Η μεγάλη εικόνα με τα πολύτιμα πετράδια και τα ακτινοβόλα μάτια της Θεοτόκου περνούσε μπροστά από τους πιστούς.

Κάποια στιγμή αυτά τ' ακτινοβόλα μάτια συναντήθηκαν με το βλοσυρό βλέμμα του Καμένστσικωφ και τον συγκλόνισαν. Ένοιωσε πως τον κοίταζαν στα μύχια της ψυχής του. Έκανε όμως τον αδιάφορο. Διόρθωσε το κασκέτο του κι άρχισε να καπνίζει.

Η Παράκληση είχε αρχίσει, και ο πολίος π. Ιωάννης πρόφερε αργά και καθαρά τις αιτήσεις:

— Δος υετόν τη διψώση γη, Σώτερ!

Πόσο λαχταρούσαν άνθρωποι και φύση την ευεργετική βροχούλα! Ο ανυπόφορος καύσωνας την ώρα έ- κείνη έφθανε μέχρι τρέλλας. Οι ιερείς ράντιζαν με το αγιασμένο νερό το κιτρινισμένο σιτάρι και την κατάξερη γη.

Μέχρι το βράδυ λιτάνευσαν την εικόνα της Θεοτόκου σ' όλα τα χωράφια κι έκαναν

αδιάκοπες παρακλήσεις, ενώ το πλήθος ακολουθούσε ακούραστο σε λόφους, σε δρόμους, σε πλαγιές.

Ο Καμένσττικωφ, καβάλα στ' άλογό του, χαμογελούσε ειρωνικά. Κάποια στιγμή πέταξε το τσιγάρο και μурμούρισε θυμωμένος:

- Θα σας δείξω εγώ ποιός είναι ο Χριστός και η Παναγία σας.

Τώρα η λιτανεία πλησίασε στα σπίτια του χωρίου Τοργίνσκ. Στη μέση ακριβώς βρισκόταν το σπίτι του Καμένσττικωφ. Στην πόρτα περίμενε ευλαβικά η ηλικιωμένη μητέρα του.

- Γριά! της φώναξε. Μην τολμήσεις να βάλεις στην αυλή μας αυτή την τσιγγάνα!

- Τι λόγια είναι αυτά, Στέφανε! Τρελλάθηκες; διαμαρτυρήθηκε εκείνη.

Στο μεταξύ παρουσιάστηκαν στον ουρανό συννεφάκια, που διαρκώς μεγάλωναν. Κάποια στιγμή ο ιερέας στάθηκε για τη συνηθισμένη δέηση. Τότε ο Στέφανος, κατακόκκινος, έτρεξε κοντά του φωνάζοντας:

- Φτάνει πιά η κωμωδία! Σύντροφοι, κυκλώστε αυτή την παλιοκασέλα! Τώρα θα σας δείξω πως δεν υπάρχει Θεός και Παναγία.

Και λέγοντας αυτά, έπιασε τον π. Ιωάννη από τα γένηια και τον έσπρωξε με ορμή. Ο λευκασμένος λευίτης κυλίστηκε στη γη, ενώ ο χρυσός σταυρός που κρατούσε γλύστρησε από το χέρι του. Ο Καμένσττικωφ κλώτσησε με τη μπότα του τον σταυρό κι ύστερα τράβηξε το καυκασιανό του σπαθί και χτύπησε μ' όλη του τη δύναμη το πλαίσιο της εικόνας.

Ο κόσμος ταραχτηκε. Μεσολάβησε μια στιγμή, και ύστερα ακούστηκαν κραυγές:

- Αίμα, αίμα!

- Θαύμα, θαύμα!

Ο Στέφανος κοίταξε τριγύρω αγριεμένος. «Γιατί φωνάζουν;» αναρωτήθηκε.

- Στέφανε! φώναξε έξαλλη η μητέρα του. Αμαρτία θανάσιμη! Κοίτα τη Δέσποινα!

Έριξε μια ματιά στην εικόνα και πάγωσε. Από το δεξί μάγουλο της Θεοτόκου έτρεχε αίμα σταγόνα-σταγόνα. Έτρεχε προς τα κάτω και πορφύρωνε το ασημένιο της πουκάμισο.

Ξαφνικά, σαν με ξένη φωνή, φώναξε ο ίδιος ο Καμένσττικωφ:

- Δάκρυα, δάκρυα!

Από τα μεγάλα μάτια της Παναγίας έτρεχαν μεγάλα, καθαρά σαν διαμάντια δάκρυα. Κι αμέσως άρχισε να πέφτει από τον ουρανό η ευλογημένη βροχή.

Τρεις ημέρες έβρεχε συνέχεια. Η ποτιστική βροχή έπεφτε ακατάπαυστα στη διψασμένη γη, κι εκείνη ρουφούσε με απληστία το ζωογόνο νερό. Την τέταρτη μέρα ανέτειλε στον ουρανό ένας ολόλαμπρος ήλιος. Έλαμψε δείχνοντας στους ανθρώπους το θαύμα της ζωής και της ανακαινίσεως.

Η Παναγία του Τοργίνσκ είχε κάνει το θαύμα της. Τα μέλη της G.P.U., ταπεινωμένα για το πάθημά τους, σφράγισαν και πάλι την εκκλησία και απήγαγαν την ιερή

εικόνα σε μια μακρινή πόλη.

Το μεγαλύτερο όμως θαύμα συντελέστηκε στον Καμένσττικωφ, στον άθεο εκείνο μπολσεβίκο. Η Παναγία με το αίμα και το δάκρυ της πότισε την άπιστη αλλά διψασμένη ψυχή του, κι εκείνη δεν άργησε να καρποφορήσει την πίστη και τη μετάνοια..

Πέρασαν χρόνια. Μια φθινοπωρινή νύχτα του 1930 μπήκε αθόρυβα στο Τοργίνσκ ένα μικρό έφιππο απόσπασμα από λευκούς παρτιζάνους. Στο κέντρο του χωριού σταμάτησαν, έβγαλαν τα κασκέτα τους και σταυροκοπήθηκαν. Ο αρχηγός, με σπασμένη από τη συγκίνηση φωνή, άρχισε να λέει:

— Στο σημείο αυτό, σύντροφοι, υψωνόταν άλλοτε ο φημισμένος ναός της Παναγίας του Τοργίνσκ. Τώρα δεν υπάρχει τίποτε, παρά αυτό το μαύρο οργωμένο χωράφι. Πριν οκτώ χρόνια ήμουν αυτόπτης μάρτυς του τελευταίου θαύματος που έκανε η χάρη της. Από την η- μέρα εκείνη, συγκλονισμένος για την ανήκουστη ιεροσυλία μου στην άγια εικόνα της, δεν εύρισκα ανάπαυση πουθενά. Εκείνα τ' ακτινοβόλα μάτια, εκείνο το ζωντανό αίμα και τα δάκρυα στο πρόσωπο της, με παρακολουθούσαν παντού. Κι αυτά έγιναν η αιτία της μεταστροφής μου. Εγώ, ο Στέφανος Καμένσττικωφ, ο άθεος μπολσεβίκος και διώκτης της 'Ορθοδοξίας, έγινα τώρα πιστός χριστιανός. Τώρα, αγαπητοί μου, όπως γνωρίζετε, η σοβιετική εξουσία έχει προκηρύξει τεράστια αμοιβή για το κεφάλι μου, καθώς και για τα δικά σας. Τώρα έχουμε καταλάβει όλοι τι σημαίνει ρωσική πραγματικότητα, και τι σημαίνει να σηκώνεις τον σταυρό του Κυρίου.

Ο Στέφανος σώπασε. Σπηρούνισε τ' άλογο του και ξεκίνησαν όλοι για το πατρικό του σπίτι. Έπιθυμούσε ν' ανταμώσει τη μητέρα του ύστερα από οχτώ χρόνια χωρισμού. Μπήκε στην αύλή και προχώρησε στον εξώστη, χωρίς να γνωρίζει ότι τον παραμονεύει ο θάνατος.

Τ' ακτινοβόλα όμως μάπα της Παναγίας τον παρακολουθούσαν και θ' αποσοβούσαν ιόν κίνδυνο. Τα σανίδια έτριξαν κάτω από τα πόδια του. Σήκωσε το μάνταλο και χτύπησε δυνατά.

– Ποιος είναι; ακούστηκε μια φωνή.

– Εγώ, μητέρα, ο Στέφανος! αποκρίθηκε χαμηλόφωνα.

– Στεφανάκο μου, αγαπημένο μου παιδί!

Η πόρτα άνοιξε και η μητέρα έπεσε με λαχτάρα στην αγκαλιά του γιου της. Αμέσως όμως τον έσπρωξε, κάνοντας νόημα με τα χέρια και πνίγοντας τους λυγμούς της.

Ο Στέφανος δεν κατάλαβε. Στεκόταν αποσβολωμένος στον σκοτεινό εξώστη.

– Ενέδρα! φώναξε άγρια η γριούλα. Φύγε γρήγορα! Οι κακούργοι σε περιμένουν εδώ από το Βράδυ. Κάποιος δικός σου σε κατέδωσε.

– Παλιόγρια! ακούστηκε μια φωνή. Μας πρόδωσες! Κι αμέσως έπεσαν τρεις πιστολιές.

Η μητέρα σωριάστηκε αιμόφυρτη, ενώ ο γιός της πετάχτηκε έξω. Οι σύντροφοι του όρμησαν στην αυλή.

– Χειροβομβίδες! βρυχήθηκε ο Στέφανος.

Δεκάδες χειροβομβίδες ρίχτηκαν μονομιάς στην ανοιχτή πόρτα και στα παράθυρα. Το σπίτι σείστηκε από τις εκρήξεις. Άνδρες της G.P.U. έτρεξαν να κόψουν την υποχώρηση των παρτιζάνων, αλλά εκείνοι βρίσκονταν ήδη έξω απ' το χωριό. Απόμακρα ακούγονταν ποδοβολητά άλογων και πυροβολισμοί. Ύστερα όλα ησύχασαν. Ήταν ακόμη νύχτα, και το φεγγάρι έκανε τα νερά του ποταμού Τόργα να λαμποκοπούν.

Καλοκαίρι του 1932. Το τραίνο σταματά στον σταθμό του Χαρμπίν, στη Μαντζουρία της Κίνας. Ανάμεσα σ' αυτούς που αποδιδάζονται είναι κι ένας άνδρας μετρίου αναστήματος, με γκρι καπέλο και μια βαλίτσα στο χέρι.

Είναι ο Στέφανος Καμένστσικωφ, που κατάφερε να δραπετεύσει από τη Ρωσία στην Κίνα. Αν και διέφυγε στα ξένα, το ηθικό του δεν έχει καμφθεί. Πιστεύει πως σύντομα θα γίνει και πάλι χρήσιμος στην αγαπημένη του πατρίδα, όπου θα επιστρέψει κάποτε για να ξεπληρώσει και το απαράγραπτο χρέος του στην Υπεραγία Θεοτόκο.

Πηγή: «Ρωσική ζωή», φυλ. 7969/14-5-1974, (ρωσική εφημερίδα).

Αναδημοσίευση από: Εμφανίσεις και Θαύματα της Παναγίας, Έκδοση Εικοστή όγδοη, Ιερά Μονή Παρακλήτου Ωρωπός Αττικής 2007.